Mizah

1948 KURBANI
— Allah için kurban, çömlek için kavurma!
UCUZLUK
DEVLET HAZİNESİ

GÜLLER - DİKENLER

MOSKOVADA KURT SÜRÜLERİ

Moskovadan alınan bir telgrafa nazaran Sovyet Rusyanın başşehrini kurt sürüleri istilâ etmiş. Telgrafta kurtların şehrin dış mahallelerinde başı boş dolaşmakta oldukları yazılıyor. Haberin metni mi böyle, yoksa bizim ajans mı - bermutat - yanlış tercüme etmiş? Bilmem. Kurtlar başı bağlı olarak da dolaşır mı? Yook... Bununla deli deliden, imam ölüden» meselinde olduğu gibi kurtları, bir kısmını başı boş, bir kısmını başı bağlı olarak ikiye ayırmak fikri takip edildi ise ona diyeceğimiz yok.

Benim bildiğim Moskovayı istilâ eden kurtlar başka kurtlar olsa gerek... Bunlar yalnız bir şehrin dış mahallesini değil, bütün dünyayı istilâ etmek istiyorlar. Bir ihtimal de şudur: Kurt dumanlı havayı sevdiğine göre acaba oralarda hava bulandı mı dersiniz?

■

TARİHTE BİR BAHT HÂDİSESİ

Evet... Bilhassa devlet işlerinde talihin her halde bir rolü olsa gerek... Buna dair tarihte bir vak'a vardır:

Kanuni Süleyman Rüstem Paşayı damat yapmak ister, düşmanları «Rüstem Paşa kulları cüzzam illetine müptelâdır.» diye iftira ederler. Hükümdar, bu illetin emarelerinin ne olduğunu hekimbaşıya sorar, kendisine «cüzzama tutulanların vücuduna bit gelmez» cevabı verilir. Bunun üzerine o esnada Diyarıbekire hususi tabip Mehmet Ağa gönderilir. padişahın iradesiyle Paşayı soyar, muayene eder ve iç gömleğinde bir tane bit bulur. Bunun üzerine Rüstem Paşaya Anadolu eyaleti verilir; Mihrimah Sultan da nikâh edilir.

O zamanın şairi bu hâdiseyi şöyle tasvir eder:

Olıcak bir kişinin bahtı kavi, tâlii yar
Kehlesi dâhi mahallinde anın

BİR FIKRA DAHA

Pendikteki Pavli adasını veba lı sığırlara tecrithane yapmak istiyen zata ait bir hikâye daha:

Merhum vüzeradan Hacı Akif Paşa, bir sultanın kâhyası idi. O devirde sultan kâhyası sarayın bütün idaresini eline alır, bütün masarifi kontrol eder, israfa meydan vermezdi.

Pek müsrif, sefih bir adam olan Damat Paşa bir gün masarifin fazla sıkılmasından şikâyet etmiş ve Hacı Akif Paşaya:

— Artık lâhana ile pırasayı sığırlarla beraber yiyoruz...

Diye haber göndermiş. Hacı Akif Paşanın cevabı parlaktır:

—Söyleyin o katıra... Kendisini öyle mübarek hayvanlarla bir tutmasın... Haddini bilsin.

TURHALLI BİR HALLİ

Bütçeyi denkleştireceğim diye ağzımızın tadını bozarak şekere zam yapan hükûmetin reisi, tatsız bir hava içinde gezisine devam etmektedir. Uğradığı yerlerde yaptığı konuşmalar dikkati celbedecek mahiyettedir. Meselâ Turhalda: «Milletçe daha çok çalışacağız ki refahımız! Üç yerken beş yiyelim.» dedi.

Bu sözün Turhalda söylenmesinin bir inceliği var: Başbakan bununla millete: «Turhallı bih ralli» meselini hatırlatıyor. Fakat acaba buna Turhallılar ne diyorlar? Bir şey demeseler de her halde içlerinden düşünmüşlerdir... «Hangi refah? Şu batan Refah mi?»

■

CANAVAR, MELEK OLDU

Kocaeli canavarı diye sütun sütun yazılar yazıldı. Gazeteciler canavarı görmeye gittiler. Jandarmalarla mülâkatlar yapıldı. Bu tafsilât gazetelere konulurken: «Silâhınız var mı?» gibi koçaman başlıklar da unutulmadı... Dağlar, dereler, öyle tasvir edildi ki okuyanlar, şimdi bir çalının dibinden Canavar elinde parabellum tabanca ile çıkacak... «Davranma!» emri ile muharriri kaba soğan gibi soyuverecek zannedildi.

Nihayet bir gün haber aldık ki Kocaeli Canavarı teslim olmuş. Şimdi gazeteler mülâkatı tersine yapıyorlar: «On altı yaşında hapishaneye düşen bir çocuk ne olabilir ki? Zavallı yavrucak! Nihayet cehalete kurban olmuş; babasını intikamını alarak kan davası gütmüş... İnsanlar cinayeti değil, cinayetin sebebletini aramalı... Senelerce dağlarda, kovuklarda her an her dakika ölümü düşünerek yaşıyan zavallı Basri Ersoy'un hayatı kadar acıklı ne olabilir ki?

Haydi mendilleri çıkartıp ağlamağa başlıyalım.

DENTOSİL

DİŞ MACUNU

DİŞLERİ ÇÜRÜMEKTEN KORUR

SALON

Bugün çıkan 'yirmi dördüncü sayısı ile birinci cildini bitiren SALON'u mutlaka alınız. SALON'a kimlerin yazı yazdığını görecek, SALON da en nefis ve en edebî yazıları bulacaksınız.

SALON

Kibarlık ve kültür bakımından Türkiyenin biricik aile, salon ve edebî mecmuasıdır.

VUR ABALIYA!

Münakalât Bakanının dikkat edeceği bir noktayı da kaydedelim. Bu memleketin en (Vur abalıya) kısmı avcılardır. Tekel İdaresi hayret edilecek bir pişkinlikle meselâ av levazımından saçmaya kiloda altmış kuruş birden zammeder; kimse gık! diyemez. Nasıl desin? Bir insan nihayet avlanmadan da olabilir... Mademki bu zevki tatmak istiyor... Versin paraları!..

Şimdi vapurlarda avcıların çiftelerinden, köpeklerinden de para alıyorlarmış. Hem de öyle beş on kuruş değil ha... Otuzu kırkı geçiyormuş.

Trenlerde her avcının bedava iki köpek götürebilmesi nizamname ahkâmındandır. Ben bir kere bu nizamnameye güvenerek yanıma köpeklerimi almıştım. Benden ceza almak istediler. Nizamnameyi ileri sürdüm ve av tezkeremi gösterdim.

— Kâfi değildir, avcı üniformasını giymeniz, elinizde de tüfek bulunması şarttır!

Dediler. Avcı üniformasının ne olduğunu bilmediğimiz için idarenin bunu da tasrih etmesi lâzımdı. Fakat vapurlarda üniforma filân dinledikleri yok. Neredeyse cebinizdeki sigara paketinden nakliye ücreti alacaklar.

■

ŞEMSİ MOLLANIN EŞEĞİ

Adada oturan bir Şemsi Molla vardı. Hem tok sözlü, hem zarif ve nüktedan bir zattı. Bir gün Atpazarından beyaz bir Mısır eşeği alır, Adaya götürmek üzere vapura koymak ister; almazlar. Bir mavna tutup nakleylemeğe mecbur olur. Fakat Molla Bey bunu fena halde giyer. Bir gün o zamanki (idare-i mahsusa) nın müdürü Karamanlı Con Paşa ile vapurun orta salonunda karşılaşır.

—Con Paşa! der.. Benim eşeği Adaya mavna ile götürdüm. Vapura almadılar.

Con Paşa:

— Ne yapalım Molla Bey! der. Nizamname mucibince eşekleri vapura almıyorlar.

— Öyle ise sen nasıl biniyorsun? Nizamname buna müsait mi?

BAHÇIVAN

Sayı 119 — Cilt: 5. FİATİ 25 KURUŞTUR. 15 Ekim 1948

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Vergiler

HÜKÛMET vergilere zammetti. Bu münasebetle gazetelerde görülen tafsilâttan anladım ki yol vergisi aslında sekiz lira imiş fakat buna hususî idare yüzde elli zammetmiş 12 lira olmuş. Belediye, canını dişine almış, bir yüzde elli o zammetmiş...

Vergilerin yeni zamlarını ben burada basit şekilde arzettim... Maliye mütehassısları bu dolmayı yutturmak için işi öyle çapraşıklandırırlar, öyle anlaşılmaz tâbirlere boğarlar ki kendileri de bir şey anlamıyacak hale gelirler... Unuttuk mu? Bir Maliye Nazırı memleketin maliyesini o hale getirmişti ki yirmi lira maşı olan üç yüz elli lira, yedi yüz lira maaşı olan da yüz kırk lira aldığını söylerdi.

Tıpkı Nasrettin Hocanın çakşır hikâyesi gibi...

Hoca bir gün kendine bir çakşır almak ister. Çarşıya gider, bir çakşır beğenir; on beş akçeye pazarlığını yapar; dükkâncı da paketi hazırlar; tam gideceği sırada kendi şalvarının pek eski olmadığını görür. Dükkâncıya:

— Şalvar alacaktım ama vazgeçtim. Onun yerine bana on beş akçelik bir cübbe ver!

Dükkâncı derhal bir cübbe çıkarır. Hoca beğenir, alıp giderken dükkâncı:

— Hocam, der, cübbenin parasını vermedin...

— Onun yerine şalvarı bıraktım ya...

— Şalvarın da parasını vermemiştin...

— Almadım ki parasını vereyim!

MİZAHÇI

KURBAN HAZIRLIĞI

Kurban — Bugün bana ise yarın sanadır!

Bir meslek hatırası...

Refi' Cevad ULUNAY

Jübile münasebetiyle ellilikler den Selim Sırrı Tarcan nasıl muharrir olduğunu uzun bir konuşma ile radyoda anlattı. Ben de ilk defa çıkardığımız gazeteyi anlatayım; yani gazeteciliğe nasıl kadem bastığımızı anlatayım:

Bundan tam kırk sene evveldi. Otuz üç yıl ağzına mühür, eline ayağına zincir vurulan memleket matbuatı birden boşanıvermiş, müthiş bir yaprak dökümü başlamıştı. Acaba matbuat tarihini tertip edenler o zamanki (gazete borsa) sını da bütün tafsilâtiyle yazmışlar mıdır? Yapmamışlarsa acırım doğrusu. Zira Babıâlide günde yüz gazete çıkıyor, yüz gazete batıyordu. Hiç bir zaman kesekâğıdı piyasasında böyle bolluk görülmemiştir. Ne isimler, ne terkipler, ne izafet tetabuları işitiyorduk: «Şark», «Sada», Meş'ale», «Ziya», Feyz-i-Hürriyet», «Aksa-i-Emel», «Sirac-ı-Hürriyet», Barika-i-Hakikat», Nida-i -Ümmet».

Bu gazetelerden ikisi üçü bazan birleşiveriyorlar. O zaman meselâ «Sirac-ı-Aksay-ı-Feyz-i-Hürriyet» şeklinde uzun «tetabu-u-izafat» lar oluyordu.

Mizah gazetelerinin başlıkları olan: «Geveze, Boşboğaz, Dalkavuk, Güllâbici, Eşek!» kelimeleri sıra ile birisine okunsa, en soğuk kanlı bir adamı bile çileden çıkarmağa kâfi gelecekti.

İşte bu hengâmede biz de bir gazete çıkardık. Çocukluk ahbabımızdan bir Hasan vardır. Oldukça müteşebbis bir adamdır. Bir sabah eve geldi; yanında iki genç vardı.

Hasan, elime bir numara kâğıdı uzattı:

— Bir gazete imtiyazı aldık.

—Tebrik ederim.

— Sizin de tahrir heyeti arasında bulunmanızı rica ediyoruz. Arkadaşlarımdan Bedri Kemal, gazetenin edebî kısmını idare edecektir. Siyasî kısmını Nihat Hayrullah yazacaktır. Siz de lûtfen kabul ederseniz, tiyatro tenkitleri, hikâye yazacaksınız. Bir de telif roman isteriz.

Bu sözler söylendiği zaman hiç birimiz şöyle tevazula önümüze bile bakmıyorduk. Bilâkis her birimiz birer büyük müellif kesilmiştik.

Hasan devam etti:

— Ücret meselesini konuşmağa lüzum görmüyorum. Bu mesele ancak gazete kâr edince bahis mevzuu olabilir.

Hepimiz bu para işini kerih kokulu bir şeye temas ediyormuş gibi burun bükerek karşıladık.

Hasana sordum:

— Gazetenin ismi nedir?

— Şükran.

— İsim o kadar parlak değil.

Şirket-i-Hayriyenin 38 numaralı vapurunun adı.

Büyük siyasî olduğu söylenen Nihat:

— Evet, bir mânâ ifade etmiyor. Bana kalsa ismi değiştirelim: «Umde» koyalım.

Hepimizde bir dudak bükme oldu. Uzatmıyalım; iki saat münakaşadan sonra gazete yine «Şükran» kaldı. Ben tekrar sordum:

— İdarehanemiz nerede?

— Şimdilik idarehanemiz yok. Bazan kahvede, Bazan da Meserretin önünde filân buluşuyoruz. Yarın saat dörtte tam Ebussuud Efendi Caddesinin başında buluşalım. Üzümcünün önünde...

Arkadaşlar gittikten sonra masanın başına geçtim. Dört tane makale hazırladım. Bunların hepsi gayet çocukça, acemi ifadelerle yazılmış şeylerdi. Fakat bizim için öyle mi ya? Ben kendimi Anatol Frans, sanıyordum. Hele Nihat bir Roşfor kesilmişti. Ertesi gün randevu verilen sokak başında buluştuk. Yazıları verdik. Hasan matbaaya gitti, geldi.

— Yazılar yetişmiyor... Daha lâzımmış!

dedi. Fakat bizde artık yazacak hal kalmamıştı. İçimizden biri:

— Tanınmış muharrirlerin neşredilmemiş eserlerini koyalım!

dedi. Cenabın, Fikretin, Ahmet Hikmetin, yazılariyle gazeteyi doldurduk.

Ertesi gün Babıâli karıştı. Yazı sahipleri bizi arıyorlardı Hattâ «Şükran Gazetesi idarehanesini» bize bile sordukları oluyordu. Çaycı Acemin:

— Olların idâresi yohdu. Üç dört baladırlar, üzümcünün önünde, hemmisi toplânupdurla.. dediğini işitiyorduk.

Gazete çıktı. Fakat aman Allah... Babıâli, Babıâli olalı böyle şey görmemişti. Bizim hiç birimiz bir gazetenin tashihleri yapılması lâzım geleceğini bilmediğimiz için gazeteyi tashihsiz çıkarmıştık.

Nihadın «Avrupa ve Biz» başlıklı makalesi «Avrupa viz» şeklinde çıkmış. Bir Hint hikâyesindeki: «Mihrace filin hortumunu tuttu.» cümlesi «Mihrace filin hortumunu yuttu» olmuştu.

İlk nüsha - hayret etmeyin - kapış kapış gitti.

Zira Babıâli, bu kadar tabii bir mizah gazetesi görmemişti.

SEÇİM MÜCADELELERİ BAŞLARKEN :

DP — Haydi yahu, sen çok yağlandın, bırak da biraz da biz yağlanalım!

ŞEKERE, PEKERE DAİR

Bir şeamet yükledi EYLÜL'e Recep Peker,
Elbetteki yükselir bu ayda etle şeker.
Yuvarlanmış ne fayda o monşer teker, meker;
Bize bir Saka bile haram eder gündüzü,
«Ne Tekelin şekeri, ne iktidarın yüzü...»
Verem, Azrail gibi dolaşırken bu yurdu,
Saka bir fetva verip şekere zam buyurdu,
Esasen eskiden de Erkân böyle uyurdu.
Böylece atlatırdı baharı, yazı, güzü;
«Ne Tekelin şekeri, ne iktidarın yüzü...»
Şekere zam yapınca durmaz şekerli madde;
Yükselecek onlar da elbet muayyen hadde,
Fayda görse de ricâl zamma müracaatte,
Tıb'la Tarih açıklar bu işdeki pürüzü;
«Ne Tekelin şekeri, ne iktidarın yüzü...»
Ucuzlatacaklardı hani otu, samanı?
Tatsız, tuzsuz geçirdik mübarek Ramazanı!
Bu bayram da satarak tencereyi, kazanı;
Alır, okuruz artık (ARTAM) dan «Amme» cüzü,
«Ne Tekelin şekeri, ne iktidarın yüzü...»
Kurulsa da kabine Süersiz ve Pekersiz,
Millet yine çırçıplak, yine etsiz, şekersiz,
Anlaşıldı, bu kağnı yürümüyor tekersiz;
Bu gidişle bir asır daha görmeyiz düzü;
«Ne Tekelin şekeri, ne iktidarın yüzü...»

F. EFE

Tek Keramet

Kasîde

Dem olur nezdime bir şûh-i semen-fâm gelir
Onu görmekle hemen rûhuma ilhâm gelir

Yetişir vehleten imdâdıma defterle kalem
Onun ardınca lebâleb dolu bir câm gelir

Rabb-i irfân ü zekâdan dilerim lokma-i feyz
Mâverâdan bakarım sofra-i in'âm gelir

Bir içer beş yazarım şiddet-i ilhâmımdan
Yâr ü ağyâra değil kendime evhâm gelir.

Fikredersem ne zaman şevk ile Başkan Bayarı
Hak bilir mâh-ı muharrem bana bayrâm gelir

Dolaşır durmadan âfâk-ı siyâsette o mâh
Dosta meltem görünür hasma fakat sâm gelir

Füze tayyâresi hâlinde çıkıp Ankaradan
Öğleden sonra gider Mardine akşâm gelir

O nasıl sür'at-i seyran ki temâşâsından
Baş döner göz kararır hâtıra ecrâm gelir

Umarım lûtf-i Hüdâdan ki onun cehdiyle
Halkımız râhat eder millete ârâm gelir

Gıpta etmekle onun gayret-i milliyesine
Belki erkâna biraz neşve-i ikdâm gelir

Öyle erkân ki hatâyâsını yâdettikçe
Akl-i nâçîzime çöllerdeki ehrâm gelir.

Öyle erkân ki bakıp hânede dîv aynasına
Yola hodbin çıkarak koltuğa hodkâm gelir

Öyle erkân ki yapışmış vükelâ koltuğuna
Bir kımıldanmak o esnâma serencâm gelir

Görseler tehlike yok bütçede milyonla açık
Gümrüğün verginin envâı kapar tâm gelir

Tâm gelmezse el altındadır altın stoku
O da yetmezse betonlar gibi eshâm gelir

Bunların edviyesinden meded umdukça Ozan
Başımızdan bir elem gitse bin âlâm gelir.

AKILLI OZAN

ÇOCUK CİNAYETLERİ ÇOĞALIYOR

Ebe — Çocuğunuz noksan doğdu.
Anne, baba — Eyvah.. Kolu mu yok, bacağı mı?
Ebe — Hayır, tabancası yok!

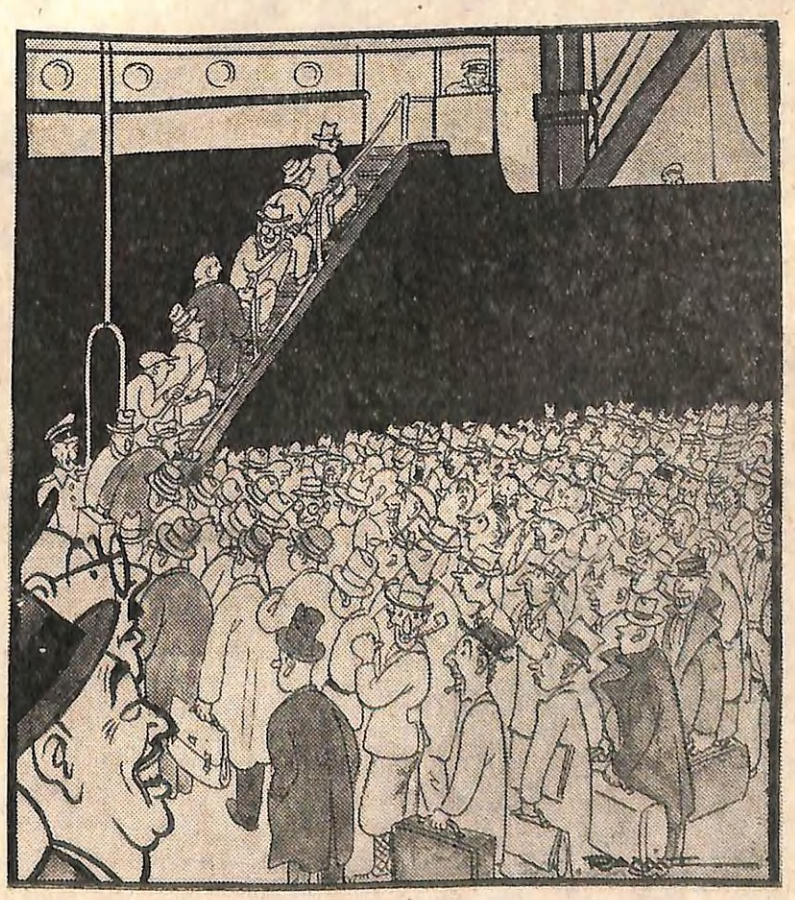

— Bu zavallılar Avrupaya tedaviye gidiyorlar galiba. Acaba neleri var?

— Kimisinin doları, kimisinin sterlini var!

— *Benim kalbim bir hazinedir.*
— *Ne alâ, bendeniz de banka veznedarıyım!*

— **Tam arife günü bizim hanım şak diye düşüp bayılmaz mı?**
— **Ne ile ayılttınız?**
— **Bir çift iskarpinle!**

Duymadıklarımız

Ulunay'dan:

Musahip Sait Efendi, bir gün kızlarağası ile görüşürken:

— Ne Şamın şekeri!..

Demiş, fakat arkası olan: «Ne arabın yüzü!..» nü getirmemiş. Ağa sormuş:

— Sonra?

— Sonrası işte... Ne Şamın şekeri!

Sait Efendi çıktıktan sonra kızlarağası odadakilere:

— Eğer sonunu da söylemiş olsaydı, demiş, vallahi boynunu vurdururdum!

Sait Efendiye bu kararı yetiştirmişler. Fena halde alınmış ve bir fırsat zuhurunda zenciden güzel bir intikam almağı düşünmüş.

Birkaç gün sonra da bu fırsat ele geçmiş. Sultan Mahmut Sait Efendinin karagöz oynatmasını irade etmiş.

Büyük divanhaneye perde kurulmuş, bütün vükelâ, vüzera huzurunda hayal başlamış. Sait Efendi her lehçe taklitlerini perdeye çıkarırken türkü ve raks ile getirdiği için zenciyi de oynak bir hava ile perdeye çıkarmış; fakat bu havayı o kadar kıvrak, o kadar sürükleyici bir şekilde çaldırmağa ve oynatmağa başlamış ki kızlarağasının yavaş yavaş omuzları titremeğe başlamış. Hava süratlendikçe kızlarağası kıvranmağa başlamış... Nihayet o hale gelmiş ki o müteazzım (Dar-üs-Saâde) ağası başından kallâviyi, sırtından binişi fırlatıp şakır şakır oyuna kalkmış.

Gülmeden hastalanacak hale gelen Sultan Mahmut bağırmış:

— Sait! Yetişir... Bayılacağım... Tahammül edemiyorum.

★ ★

Hasırcızade Mehmet Ağa sadrazam Keçecizade Fuat Paşa ile muasırdır. İki aile arasında pek eskiden bir tanışma varmış. Seneler geçmiş Fuat Paşa sadrazam olmuş. Mehmet Ağa İstanbula gelip eski dostunun o zamanca bir devlet adamı için en yüksek mertebeye yükseldiğini haber alarak ziyarete gitmiş. Selâmdan sonra hal hatır soruşmuşlar. Fuat Paşa:

— Mehmet Ağa... demiş, ne haldesin? İşlerin iyi mi?

Mehmet Ağa halinden şikâyeti muvafık bulmamış, sükût etmiş. Fuat paşa:

—Yok, demiş, görüyorum ki iyisin...

Hasırcızade :

— Paşam, demiş. Uzun etme.. Sen keçeyi sudan çıkardın; ben hâlâ hasır üstündeyim... Artık anla!

★ ★

Yine Hasırcızade Mehmet ağa bir gün Fuat Paşanın yanında iken Paşanın pırlanta yüzüğüne dikkatle bakmağa başlamış, Fuat Paşa sormuş:

— Yüzüğüme mi bakıyorsun?

— Evet Paşam... Taşını merak ettim.

— Elmastır...

— Güzel. Fakat faydası nedir?

— Ne faydası?

— Yani size ne irat getirir?

— Ne getirecek? Hiç...

— Yazık. Benim de babadan kalma bir çift taşım var; bana senede elli altın getirir.

— Amma yaptın ha... Ne taşı bu?

— Değirmen taşı!

Betarz-ı kudemâ

Bayramda

Ciddi, şathiyyâta tahvil eyledim bayrâm'da
Hâce Nasraddîni temsîl eyledim bayrâm'da
Gün doğar doğmaz olup lâbis nevin kerrâkemi
Şekli, bir âlâca, tebdîl eyledim bayrâm'da
Sonra kalktım, âzim-i bâzâr olup ilk evvelâ
Duhter-i bakkaalı takbîl eyledim bayrâm'da
Her çeşitten şişeler, her türlü nukliyyât ile (1)
Serteser imlâ-yı zenbîl eyledim bayrâm'da
Verdim ammâ aldığım şeyler için doksan papel
Masrafı ihvâna tahmîl eyledim bayrâm'da
Bâdehû tertîb edip yeryer çilingir sofrası
Evde bir meyhâne teşkîl eyledim bayrâm'da
Tâbeşâm ikdâm edip yâranla mey nûş etmeğe
Leşker-i âlâmı tenkîl eyledim bayrâm'da
Hem mey içmez, hem gelirsin bezme, hey sersem, diye
Sôfi-yi sâlûsu terzîl eyledim bayrâm'da
Nükteler iş'al edip saçtım bütün etrâfıma
Neş'eden îkaad-i kandîl eyledim bayrâm'da
Her kadeh nûş ettiğim dem mutlaka hatırlayıp
Pîrimiz Cemşîdi tebcîl eyledim bayrâm'da
Gerçi kurban kesmedim ammâ bu yıl, etfâle ben
On aded îtâ-yi mendîl eyledim bayrâm'da
Bâd-el-îd etmek için tezyife bezl-i ihtimâm
Gafilân-ı asrı tescîl eyledim bayrâm'da
«Hicv-i eclâf eyle birkaç gün de sen lûtfen.» deyip
Hazret-i (Farûk)u tevkîl eyledim bayrâm'da
Gittim ondan sonra, cânanemle hem-sohbet olup
Zevk-ı fevkalâde tahsîl eyledim bayrâm'da
Âkıbet olmağla nâil vasl-ı can-bahşâsına
Mushaf-ı maksûdu tekmîl eyledim bayrâm'da.

RÂSID

(1) Mezelik şeyler.

— *Sanki çok kıymetli bir ev mi ki resmini yapıyor?*
— *Hem de antika, bu zamanda kiralık ev olur da kıymetsiz olur mu?!*

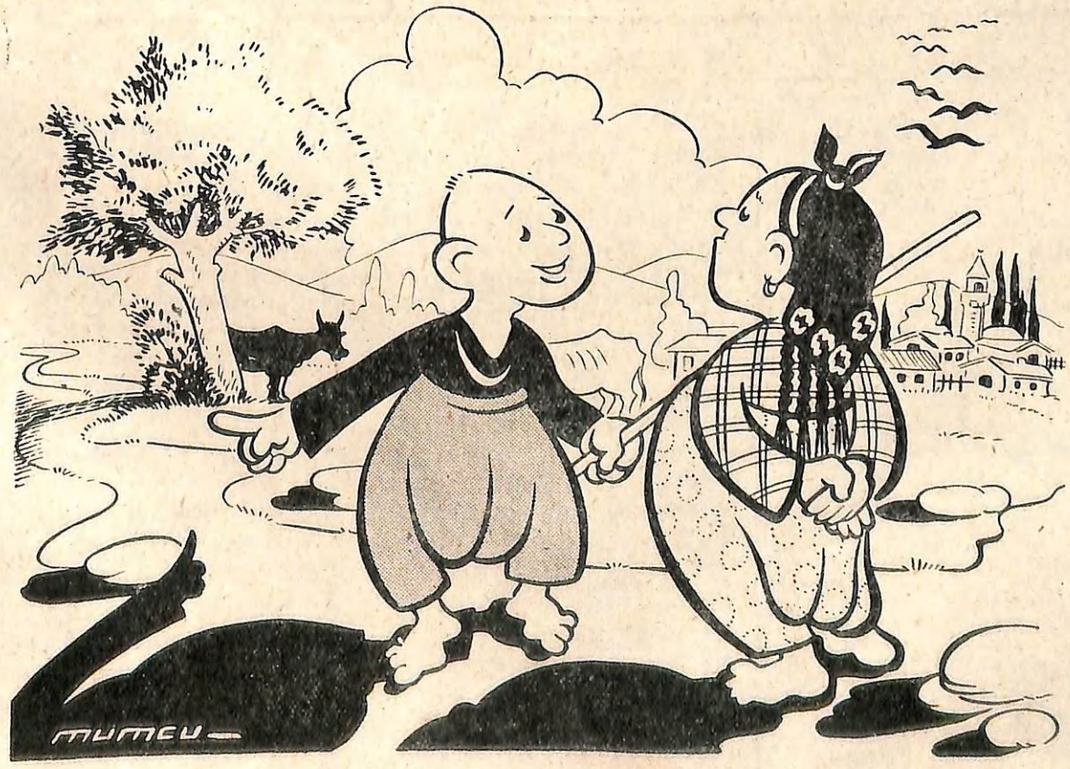

— *Abla, bu yol böyük şehirlere gediyomuş..*
— *Aah, sefaletten kalkar, sefahate gidermiş, bubam dedi!*

MALİYEMİZİN YENİ VARLIĞI:

(Yeni vergiler kahramanı Bay Şevket Adalan)

Bana göre

Lüksle mücadele

Yazan :
Hamdi VAROĞLU

Lüksle mücadele etmek için kurulan bir cemiyet vardı. Toplantılar yapmış, bir takım kararlar vermiş, raporlar hazırlamağa başlamıştı. Sonra, birdenbire sustu. Mücadeleden mi vazgeçti, bu işin çıkar yolu olmadı. Günün birinde, atıldığı bu lüks savaşını hükûmetin de destekliyeceğini tahmin edebilseydi, faaliyetine her halde daha fazla hız verirdi.

Hazırlandığı söylenen lüks ve konfor vergisinden bahsetmek istiyorum. İşitilen haberlere bakılırsa, yeni vergi lâfı duyulur duyulmaz, piyasa allak bullak olmuş. Tüccar, elindeki malı nereye saklıyacağını bilemiyor; ithalâtçı siparişleri durdurmuş, hususî otomobil sahipleri daha şimdiden yaya kalan birer tatar ağasına dönmüşler. Lüksle mücadele cemiyeti kırk yıl uğraşsa bu parlak neticeyi elde edemezdi.

Yeni çıkacak verginin ne gibi esaslar üzerinden alınacağı belli değil. Hoş, bu esasları tesbit etmek de zaten pek kolay olmasa gerek. Öyle ya, evvelâ lüks ve konfor neye derler, onu tayin etmek lâzım.

Kaloriferli apartımanda oturuyorsunuz, diyelim. Başka diyarlarda medeniyetin en basit icaplarından olan kalorifer bizde henüz bir lükstür. Demek ki konforlu bir apartımanda yaşıyorsunuz. O halde konfor vergisi vermeniz lâzım. İyi ama, kömürü miskalle alan apartıman sahibinin, ikindi güneşinde ısınmış demir parçası kadar ılık borularla sözüm ona ısıttığı apartımana konforlu demek için haddinden fazla hüsnüniyet bile kâfi değildir.

Farzedelim, zemheri soğuğunda, çenelerinizin birbirine vurmasından ötürü bol yavrulu leylek yuvası kadar takırtı dolu bu konforlu apartımanınızda bir de mükellef banyonuz var. Lüksün daniskası.. Gel gelelim, musluklarınızın içi kuruluktan örümcek tutmuş. Banyo yapmak şöyle dursun, sabahleyin yüzünüzü yıkamak için musluna yerine bir hırıltı, sizin ağzınızdan da bir «eyvah!» fırlıyor.

Sonra, faraza, kaloriferi frijiderle yarış eden, banyosu sahrayı Kebire taş çıkartan konforlu apartımanınızda, telefonunuz var. «Bir dokun, bin ah dinle kâsei fağfurdan» mısraının tam zıddı olan, «Bin çevir, tek ses getirmez kâfir aslâ dûrdan» dedirtecek kadar varla yok arası bir âlet. Konfor vasıtası değil, sebebi mevt!

Uzaktan lüks gibi görünen şeylerin çoğu, böyle içi sizi, dışı başkalarını yakan nesneler.

Bir de konforun ve lüksün telâkkiye bağlı olan tarafı var.

Bu işin ölçüsü zor bulunur gibi geliyor bana. Lüks ve konfor sayılabilecek bütün vasıtalardan sıyrılıp belimize peştemal, ayağımızda nalınla gezersek, nalın bile lüks olabilir. Öyle ya, yalın ayak gezmeğe nazaran na-

Yağmurdan kaçan doluya tutulur !

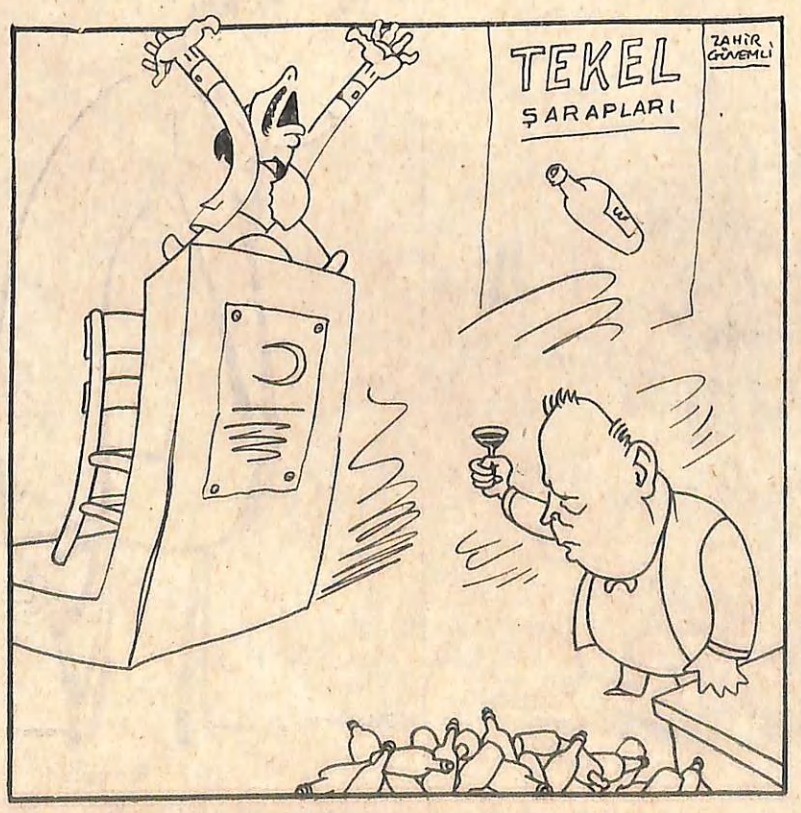

Prof. Fahreddin Kerim — İçki en büyük zehirdir arkadaş!
Prof. Şekip Tunç — Çok doğru üstat, bu sözün şerefine

Çömezin Röportajları:

119

Neler Kestiler?

Çizen: RAMİZ

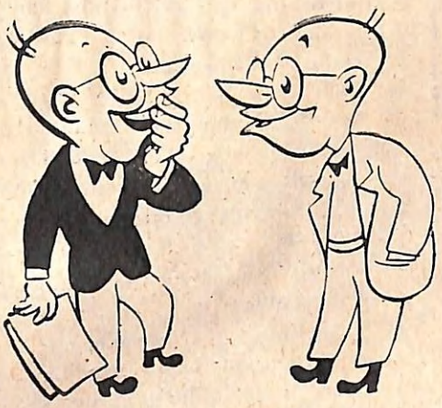

— Halk Partisi ne kesti?
— Halkın iflâhını kesti!

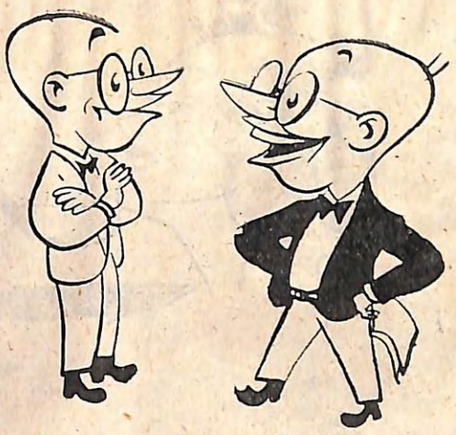

— Demokrat Parti ne kesti?
— Havyar kesti!

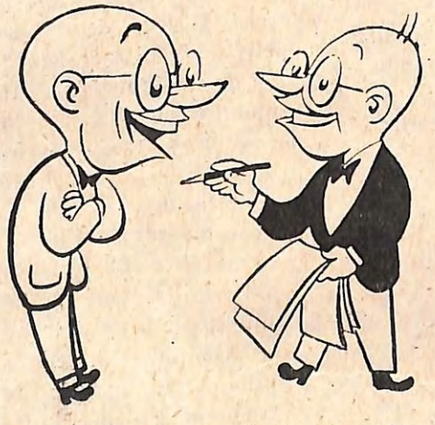

— Millet Partisi ne kesti?
— Kendi kendini kesti!

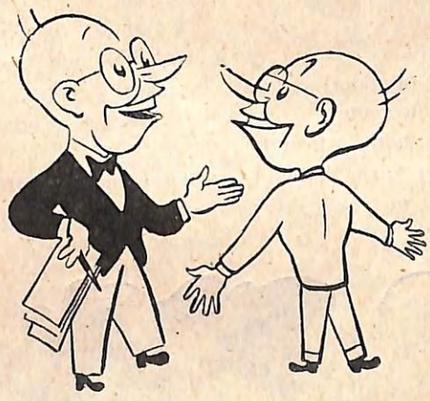

— Hükûmet ne kesti?
— Ucuzluğun ayağını kesti!

— Belediye ne kesti?
— Yol kesti!

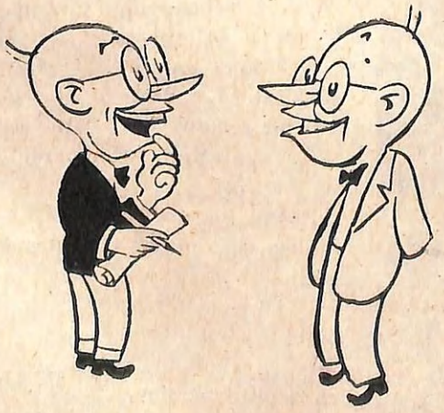

— Emekliler ne kesti?
— Ümitlerini kestiler!

— Fakir fıkara ne kesti?
— Çivi kesti!

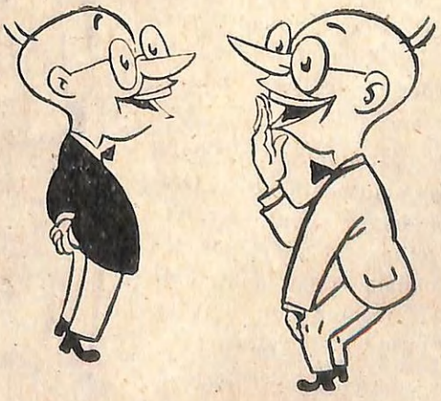

— Şevket Zamalan ne kesti?
— Para kesti!

Hikâye

İspatı meydanda

Yazan
VİRGÜL

O gün bahar havası vardı. Hem de sonbahar değil, ilkbahar. Sevişiyorlardı da. Hem de yalancıktan değil, sahicikten. Çünkü evleneli daha dört beş gün olmuştu. Hem de uzun yaz günlerinden değil, kısa kış günlerinden.

Onun için, başlarını alıp şehirden uzaklaşmaya karar vermişlerdi. Zaten aşk onların akıllarını başlarından almıştı, onlar da başlarını alıp gittiler, ortada bir şey kalmadı.

Boğaz vapuru, tabiî, ağzına - hattâ bacasına - kadar doluydu. Karı, koca, kalabalığın arasında kol kola sıkışıp yekvücut oldular, ite-kaka, daha doğrusu itile-kakıla kendilerine yol açtılar. En sonunda bir köşeye sıkışıp kaldılar.

Erkek, havanın güzelliğinden, denizin maviliğinden bahsediyordu. Kadın ötekinin robundan, berikinin şapkasından lâf açıyordu.

Derken vapur kalktı. O iskele senin, bu iskele benim, uğramadık yer, kanca atmadık yaka kalmadı. Nihayet, «Ver elini Büyükdere!» dediler, yanaştılar.

Sözü uzatmıyalım... Çünkü onlar da yolu uzatmadılar. Oradaki bir lokantaya girdiler. Yediler, içtiler, «Afiyet olsun!» diyen olmadı. Fakat onlar hallerinden memnundular. Aşkın ilk günlerindeydiler zira.

Daha sonra Beyaz Park'ta dansettiler. Bu sırada ay göründü. Evvelâ, Kandilli sırtlarından büyük bir sarı tekerlek halinde çıktı. Sonra - nedense - yüzü kızardı. Daha sonra yükseldikçe küçüldü. (Halbuki yeryüzü insanları yükseldikçe büyürler!)

Karı-koca kendilerini, gizliden gizliye sevişen iki çocuk gibi hissediyorlardı. El ele tutuşarak bir yol tuttular, ilerlemeye başladılar.

Yürüdükçe saatler geçti, saatler geçtikçe yürüdüler. Nihayet akılları başlarına geldi: Dönüş vakti gelmişti.

Evet, dönüş vakti gelmişti ama, son vapur gitmişti.

Taksi?

Taksi de yoktu.

Hususî bir otomobil onlara yan yan bakarak geçip gitti.

Karı-koca, sokak ortasında, bilmedikleri bir yerde kalakalmışlardı. Şimdi ne yapacaklardı?

Otele gitmeğe karar verdiler. Evet, başka çare yoktu. Otele gidip geceyi orada, kendi yuvalarından uzakta, soğuk bir yatakta geçireceklerdi. Fakat, ne çare! Hayat bu! Başa gelen çekilir.

Onlar da öyle yapacaklardı. Sahil boyunda bir otel buldular. İçeri girdiler.

Erkek: «Bir oda istiyoruz,» dedi.

Otel kâtibi: «Nüfus kâğıtlarınız?» diye sordu. «Yahut, evlenme cüzdanınız!»

Vakit gece yarısını yeni geçmişti ama, oradaki iki kişi için şafak attı! Erkek karısına baktı, kadın kocasına baktı.

Nihayet adam: «Nüfus kâğıtlarımız, evlenme cüzdanımız yanımızda yok,» dedi. «Biz karı-kocayız ama, maksadımız bir gezinti yapmaktı, otelde kalmak değil. Son vapuru kaçırdık da..»

Kâtip Nuh diyor, peygamber demiyordu.

Karı-koca: «Ne yapacağız!» gibilerden yine birbirlerine baktılar. Adam, olduğu yerde, soğuk terler döküyor, kadın içinden kızıyordu.

— «Ben sana demedim mi...» diye söylenmeye başlamıştı. Halbuki hiç bir şey dememişti. «Daima söylerim: Bir yere giderken ihtiyatlı davranmalıyız... Her tedbiri düşünmeliyiz...»

Erkek: «Doğru,» dedi. «Düşünmeliyiz... Yani sade ben değil, sen de düşünmelisin... Hadi ben akıl edemedim. Ya sen?. Zaten senin aklın...»

... Demesine kalmadı, kadın, bu sefer biraz daha yüksek perdeden cevap verdi :

— «İftira etme! Benim aklım olduğu yerde duruyor. Asıl senin aklın başından bir karış havada. Kim bilir kimleri...»

— «Hanım! Hanım! Kendine gel... Günahımı alma...»

— «Alsam da ne çıkar! O kadar günahın var ki, merak etme, sana yine kalır...»

— «Beni bir de günahkârlıkla mı itham ediyorsun!.. Yoksa herkesi kendin gibi mi biliyorsun?»

— «Ne dedin! Ne dedin! Bir daha söyle bakayım!.. O zaman ben sana gösteririm!»

Karı-koca hararetli bir kavgaya tutuşmak üzereydiler. Öteden bir ses duyuldu:

— «Ver oğlum 18 numaranın anahtarını!»

Kâtip, hademeden aldığı anahtarı, kadınla erkeğe uzatarak:

— «Buyurun, efendim.» dedi. «Karı-koca olduğunuzu isbat ettiniz. Evrak filân istemez! Allah rahatlık versin!»

KIŞ ÜSTÜ GECEKONDULARDA HAYAT :

— Ah şu Diyojeni bulsam, evini kira ile tutarım!

FIKRALAR

SÜR'AT

Kadın, alış-veriş etmeye çarşıya çıkıyordu:

— Merak etme, kocacığım, dedi, geç kalmam: Beş lira kalana kadar gelirim.

SAADET REÇETESİ

Ahlâk meselelerinden bahsolunuyordu.

Sabri Esat Siyavuşgil:

— İnsanların yeryüzünde başlıca vazifeleri başkalarını memnun etmektir, dedi.

Salih Zeki Aktay:

— Ben de başkalarını memnun etmek isterim ama, ne yapacağımı bilmiyorum ki! diye sordu.

Sabri Esat cevap verdi:

— Kolayı var: Gitiğin yerden çabuk kalkarsan ev sahibini memnun ve mes'ut edersin!

AYNA GİBİ

Şekerci Ali Muhittin Hacıbekir bir gün sokakta giderken durakladı, karşıdan gelen kadına selâm verecek gibi oldu, fakat kadın durmadan geçti.

O zaman Ali Muhittin yüzünü ekşitti:

— Ayna gibi kadın! dedi.

Arkadaşı sordu:

— Ayna gibi mi? O ne demek öyle?

Ali Muhittin izah etti:

— Evet, ayna gibi ya. Gördüğü çehreleri hatırlamıyor.

MÜDAFAA

Defterdarlık Muhasebe Müdürü Tevfik, nefes alabildiği bir sırada berbere döndü:

— Başka bir üsturanız var mı? diye sordu.

— Var, efendim. Niçin sordunuz?

— Nefsimi müdafaa için.

DELİL

Bir arkadaşı pazar günü Molotofa gitti. Kapı açılınca hayrette kaldı: Molotof, önünde önlük, başında başlık, mutfak kıyafetiyle idi. Yüzü iş içinde, elleri yağlı idi.

Arkadaşı:

— Karın evde yok mu? diye sordu.

Molotof cevap verdi:

— Evde! Görmüyor musun? Evde olmasa bulaşık yıkar mıyım?

İSTİFA

Arkadaşı:

— Bu gece kendimde değildim, diyordu.

Nazmi Acar, cevap verdi:

— İyi etmişsin.

BABASININ OĞLU

Mes'ut baba öğünüyordu:

— Oğlumuz bütün zekâsını benden almış, değil mi, hanım?

Hanım, derhal cevap verdi:

— Her halde. Çünkü benimki yerinde duruyor.

DELİLİK

Burhan Belgenin bayramda ziyarete gittiği evin çocuğiyle başı belâya girmişti. Arsız çocuk, onun karşısına geçiyor, taklidini yapıyordu.

Nihayet dayanamadı, ev sahibine:

— Azizim, dedi, oğluna bir şey söyle, taklidimi yapmayı bıraksın!

Ev sahibi onun arzusunu derhal yerine getirdi:

— Bana bak, oğlum! Deli gibi hareket etme öyle!

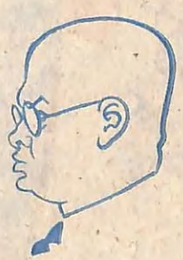

DELİK BÜYÜK

Operatör M. Kemal'in sık sık görüştüğü bir ahbabı vardır. Bayramın birinci günü yine onun evine gitmişti. Ne zamandanberi merak olan bir şeyi nihayet dayanamayıp sordu:

— Yahu, senin ne tuhaf kedin var! Ne zaman gelsem hep ayni yerde oturur. Gedik kedisi mi bu?

Ev sahibi cevap verdi:

— Hayır, delik kedisi.

— ? ? ?

— Halının orasında delik var da!

ZİL!

Cahide Sonku ehli keyif olmakla meşhurdur. Bayramda toplanmışlar, sabah keyfinden bahsediyorlardı. Cahide:

— Sabahları kalkınca zili çalıp uşağımı çağırması öyle hoşuma gidiyor ki! dedi.

Arkadaşlarından biri hayretle sordu:

— Vay! Uşağın var ha?

Cahide cevap verdi:

— Hayır, uşağım yok ama, zilim var!

HAZIR CEVAP

Karagözof'un «ihtida» ettiği ve ortadan kaybolduğu günlerdeydi. Cihat Baban Bulgar Konsoloshanesine telefon etti.

Telefonu açan ses derhal:

— Burada yok! dedi.

Cihat Baban sordu:

— Kim yok?

— Aradığınız.

USTA

Adam, kızına çıkışıyordu:

— Şu senin mühendis biraz fazla oluyor galiba. Geç vakitlere kadar ne işi var bizde! Allahaısmarladık, demesini bilmiyor mu?

Kız derhal cevap verdi:

—Biliyor, baba! Hem de herkesten çok daha iyi biliyor!

SAYI : 119

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

TOMBUL TEYZE

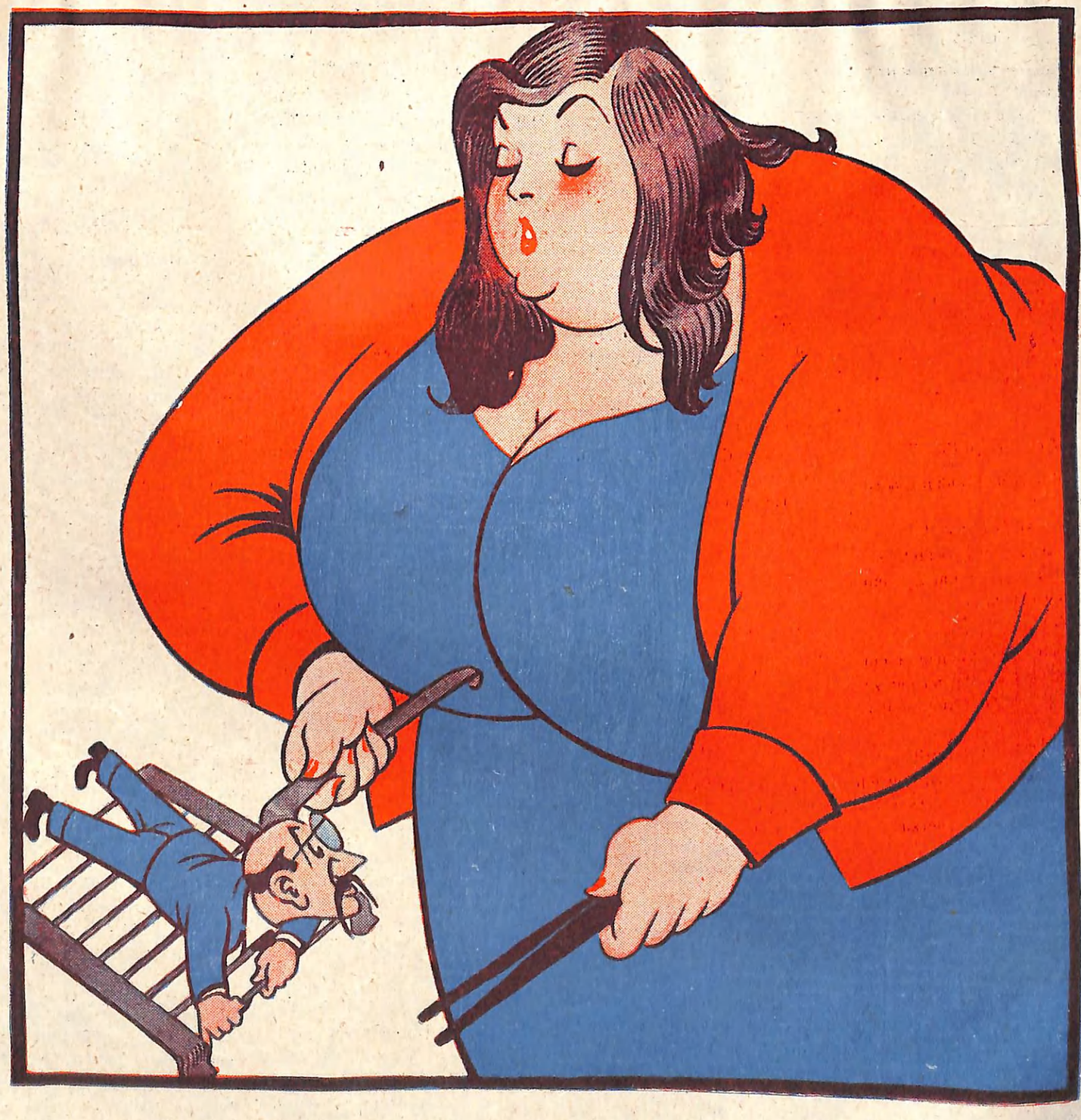

— *Karıcığım, beni külbastı mı yapacaksın?*
— *Korkma, bir şey yaptığım yok, ızgara alacağım da ölçüyorum!*

T.T POSTASI

İzmit: Ali Kemal Taşsever

S — Sayın Teyze,

Geçende sizin elinizde bir bıçak gördük, son gün

nı işitiyoruz, Allah esirgesin, sizin elinizden de bir kaza çıkmasın.

C — A evlâdım, bizim gibi hanımların elindeki bıçaktan korkma. Biz nihayet nihayet masa kullanırız o